

při němž pojistníkova v čl. 9 odst. 1 všeobecných podmínek pojišťovacích vyslovená povinnost péče o pojištěný a ohněm ohrožený předmět právě při požáru může být podle okolností snáze splněna, než když jsou automobilové součástky rozloženy v jednotlivé kusy. Dovolatel tvrdí neprávem, že ustanovení čl. 2 písm. a) všeobecných pojišťovacích podmínek je nejasné. Jeho doslov ukazuje naopak, že je velmi jasné, proto se dovolatel zcela nepřipadně odvolává na předpis §u 915 obč. zák., nedopadající v souzeném případě. Také není nejasným smluvní ustanovení, že se »pojištění vztahuje také na oheň« atd., poněvadž je v polici uvedeno výslovně, že se pojišťovací smlouva uzavírá podle připojených všeobecných a případných zvláštních podmínek.

Čís. 6926.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

V usnesení, určujícím náhradu za užívání bytu, ve smyslu poslední věty §u 2 (1) zákona, jest určiti osmidenní pariční lhůtu, i když strany nežadají doručení onoho usnesení; nebyla-li ona lhůta určena, nepozbývá odklad exekuce platnosti proto, že náhrada byla dána až po uplynutí oné lhůty.

(Rozh. ze dne 23. března 1927, R II 76/27.)

Návrh vymáhajícího věřitele na výkon exekuce nuceným vyklizením dlužníka z bytu soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Usnesením ze dne 31. prosince 1926 povolil první soudce odklad exekuce nuceným vyklizením bytu a ustanovil ve smyslu §u 2 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. odškodné za používání bytu penízem 40 Kč měsíčně počínajíc 1. lednem 1927 až do skončení lhůty stěhovací. Strany vzdaly se doručení písemného vyhotovení tohoto usnesení, jež vešlo v moc práva dne 31. prosince 1926. Podle ustanovení §u 2 cit. zák. pozbývá odklad exekuce platnosti, nezplatí-li povinný do osmi dnů od právní moci usnesení exekučního soudu pronajímateli nedoplatek nájemného a částku rovnající se poměrnému dílu nájemného i s vedlejšími poplatky připadající na dobu do konce nájemního období, nejvýše však na dobu, na kterou byla exekuce odložena, a, neplatil-li povinný dosud nájemného, určí náhradu, kterou za další používání jest zaplatiti, soud, vyslechna strany. Povinný má být poučen v usnesení odklad exekuce povolujícím, že na návrh pronajímatele (majitele místnosti) bude exekuce vykonána, nebudou-li případný nedoplatek nájemného a náhrada za další používání místností včas zaplaceny. Zda povinný v tom smyslu skutečně byl poučen, nevychází ze spisů na jevo. Rekursní soud však k tomu přihlížeti nemůže, ježto v tom směru nebylo nic namítáno. Že povinný v usnesení odklad exekuce povolujícím nebyl poučen, zavinil sám, ježto se vzdal doručení písemného vyhotovení usnesení. Podle doslovu zákona

je míti za to, že povinný musí do osmi dnů zaplatiti náhradu za další používání místností po celou dobu povoleného odkladu, nemá-li odklad exekuce pozbytí platnosti. Na základě usnesení ze dne 31. prosince 1926, jehož znění není úplně jasné, lze však míti za to, že povinný má platiti náhradu 40 Kč měsíčně. I kdyby tomu tak bylo, nevyhověl povinný předpisům § 2 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Nesporným jest, že povinný první částku 40 Kč zaplatil 10. ledna 1927, tedy teprve po uplynutí osmidenní lhůty po pravoplatnosti usnesení odklad exekuce povolujícího. Dne 10. ledna 1927 nemělo již toto usnesení platnosti a nebylo právně účinným. Proto je také bez právního významu, že povinný zaplatil dne 13. ledna 1927 další částku 60 Kč. Obdobné používání ustanovení §u 4 (3) zák. ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. jest úplně vyloučeno, ježto sankce § 2 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. nastává, jakmile náhrada za další používání bytu není včas zaplacená.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

§ 2 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místností stanoví, že, nezaplatí-li povinný do osmi dnů od právní moci usnesení exekučního soudu pronajímateli případný nedoplatek nájemného a částku rovnající se poměrnému dílu nájemného i s vedlejšími poplatky, připadající na dobu do konce nájemního období, nejvýše však na dobu, na kterou byla exekuce odložena, pozbývá odklad exekuce platnosti. Neplatil-li povinný dosud nájemného, určí náhradu, kterou za další používání jest zaplatiti, soud, vyslechna strany. Usnesením ze dne 31. prosince 1926 povolil exekuční soud na návrh povinné strany odklad exekuce nuceným vyklizením bytu do 15. března 1927 a stanovil ve smyslu §u 2 zákona odškodné za používání bytu na 40 Kč měsíčně počínajíc 1. lednem 1927 až do skončení lhůty stěhovací. Strany vzdaly se doručení tohoto ústně prohlášeného usnesení a nepodaly proti němu rekursu. Povinný zaplatil ve smyslu tohoto usnesení za používání bytu dne 10. ledna 1927 40 Kč a dne 12. ledna 1927 60 Kč. Návrh vymáhající strany, by exekuce byla vykonána, ježto odklad exekuce pozbyl platnosti, an povinný nezaplatil odškodného do 8 dnů, t. j. do 8. ledna 1927, exekuční soud zamítl, maje za to, že povinný své prodlení napravil tím, že hned po podání návrhu vymáhající strany na výkon exekuce zaplatil uvedené částky. Rekursní soud vyhověl však návrhu vymáhající strany na výkon exekuce, ježto povinný zaplatil první částku 40 Kč teprve dne 10. ledna 1927, tedy po uplynutí osmidenní lhůty po pravoplatnosti usnesení povolujícího odklad exekuce. Tomuto stanovisku nelze přisvědčiti. Usnesení ze dne 31. prosince 1926, jímž byl povinnému povolen odklad exekuce do 15. března 1927, bylo pojato do protokolu o roku konaném před exekučním soudem dne 31. prosince 1926 a jeho znění bylo již shora uvedeno. Exekuční soud spokojil se, jak z usnesení patrné, s určením náhrady za užívání bytu, aniž vyslovil lhůtu pariční, do které tato náhrada musí býti zaplacená. Uvedení osmi-

denní lhůty §u 2 (1) cit. zákona sluší však podle obdoby §u 409 c. ř. s. pokládati za podstatnou náležitost usnesení, odklad exekuce povolujícího. To plyne i z ustanovení druhého odstavce §u 2, že má soud povinného poučiti, že na návrh pronajímatele (majitele místností) bude exekuce vykonána, když případný nedoplatek nájemného a náhrada za další používání místností nebudou včas zaplaceny. Leč podle zmíněného protokolu nebyl povinný soudem vůbec v tomto smyslu poučen, při čemž nelze souhlasiti s rekursním soudem, že si to zavinil sám, vzdav se doručení písemného vyhotovení usnesení. Dovolací rekurs poukazuje v té příčině zcela právem k tomu, že nejde tu o pouhé zaznamenání onoho usnesení do protokolu, nýbrž že usnesení jest částí protokolu a mělo proto, když se strany vzdaly jeho doručení, obsahovati všechny podstatné zákonné náležitosti, tedy zejména určení lhůty, do které má býti náhrada zaplacena. Není-li v protokole o tomto určení zmínky, dlužno míti ovšem za to, že se nestalo. (§ 215 c. ř. s. §§ 59 a 78 ex. ř.). Tento formálně vadný postup a zmíněná formální vada v usnesení, povolujícím odklad exekuce, jež měly v zápětí, že povinný byl ponechán v nejistotě co do lhůty, do které měl uložené mu odškodné zaplatiti, nemohou býti povinnému na újmu. Zaplatil-li tedy povinný podle onoho usnesení, — o němž rekursní soud sám uznává, že jeho znění není úplně jasné, — odškodné až dne 10. pokud se týče 12. ledna 1927, nelze podle toho, co shora řečeno, důvodně tvrditi, že v tuto dobu nemělo již dotčené usnesení platnosti a nebylo právně účinným. Nutno naopak míti za to, že náhrada za další používání bytu byla za daných okolností zaplacena včas a že tudíž nenastala sankce §u 2 cit. zák. o odkladu exekučního vyklizení místností.

Čís. 6927.

Byla-li neadvokátu udělena všeobecná plná moc, v níž bylo mu též uděleno právo, »by jiného právního přítele nebo jiného plnomocníka se stejnou nebo užší plnou mocí podle své vůle ustanovil za sebe,« jest zmocněnec oprávněn substituovati advokáta ohledně všech oprávnění, která jsou spojena s udělením přímé procesní plné moci advokátovi.

(Rozh. ze dne 23. března 1927, R II 91/27.)

Soud první stolice uložil usnesením ze dne 20. prosince 1926 žalované straně, by podle §§ 37, 84 a 85 c. ř. s. předložila do 10 dnů řádnou plnou moc, a usnesením ze dne 5. ledna 1927 zamítl návrh žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání. Rekursní soud zrušil napadená usnesení a uložil prvému soudu, by o návrhu žalující strany na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl. Důvody: Při prvním roku dne 16. října 1926 bylo uloženo Dr. Václavu B-ovi dostavivšímu se za stranu žalovanou bez plné moci, by do 14 dnů předložil plnou moc, jinak že bude vydán rozsudek pro zmeškání. Týž tomu vyhověl, předložil však v dané lhůtě dne 22. října 1926 plnou moc, znějící na radu vrchního zemského soudu Karla F-a, jenž substituoval Dr. B-a, a